

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/261/2018
Identifikačné číslo spisu:	1315210286
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1315210286.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. Ď., trvale bytom vo P. X., L. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom v Bratislave, Klincová 35, proti žalovanému G. Q., trvale bytom v U., B. X. T. XX/XX, o 7.516,40 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44 C 350/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 143/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. novembra 2016 č. k. 44 C 350/2015-156 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplatenia náhrady škody na bolestnom, vecnej (materiálnej) škody a liečebných a súvisiacich nákladov v súvislosti s dopravnou nehodou z 3. decembra 2012, pri ktorej došlo k stretu žalobkyne ako chodkyne s motorovým vozidlom vedeným žalovaným. Žalovanému tiež priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozsudok odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne ustanoveniami § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 106 ods. 1 a 2, § 112 ods. 1, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, §§ 428, 429 a 441 a § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom primárne záverom o dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania všetkých žalobou uplatnených čiastkových nárokov (s výnimkou nákladov na cestovnom 24. júna a 3. júla 2013) a to pre márne uplynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Pri uplatnení práva žalobou podanou 13. mája 2015 totiž u práva na bolestné došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne a k vydaniu posudku o bolestnom 28. februára 2013 a premlčacia doba márne uplynula rovnakým dňom v roku 2015, u vecnej škody (z titulu zničeného odevu, školskej tašky a okuliarov) k zisteniu a objektívnej vyčísľiteľnosti škody došlo už v deň škodovej udalosti a k márnemu uplynutiu premlčacej doby 3. decembra 2014 a u väčšiny liečebných a súvisiacich nákladov (s vyššie uvedenými výnimkami) premlčacia doba uplynula najneskôr 8. januára 2015 (dva roky po vynaložení ostatného zo sumára doložených výdavkov). V prípade nepremlčaného nároku na náhradu cestovného v sume 19,52 € (2x 9,76 €) potom súd prvej inštancie

konštatoval zbavenie sa žalovaným zodpovednosti za škodu s poukazom na nemožnosť zabránenia ním škode (tu rozumej dopravnej nehode) ani pri vynaložení všetkého možného úsilia, keď nebolo preukázané žiadne porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného a naopak skoršie (hoc aj neskôr nepotvrdené) výsledky priestupkového konania nasvedčovali zavineniu dopravnej nehody žalobkyňou.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 26. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 143/2017 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z.z., ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil (ako celok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Nad rámec stotožnenia sa i s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie konštatoval správnosť oboch jeho čiastkových záverov vedúcich k zamietnutiu žaloby, stotožňujúc sa ako so záverom o premlčaní žalobou uplatnených práv, tak i so záverom o liberácii žalovaného danej nepreukázaním žiadneho protiprávneho konania žalovaného (vrátane porušenia pravidiel cestnej premávky) a to pri nedôvodnosti odvolacej námietky žalobkyne, týkajúcej sa netvrdenia a ani nepreukázania liberačných dôvodov (s poukazom na obranu žalovaného nezavinením ním dopravnej nehody už v rámci vyjadrenia k žalobe).

3. Proti takémuto rozsudku podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala ako z toho, že jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), tak aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúceho v odchylení sa odvolacím súdom pri závere o zbavení sa žalovaným zodpovednosti za škodu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. s poukazom na R 24/1970 a R 3/1984). Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa dovolateľky založilo odignorovanie niektorých dôkazov, resp. nevyporiadanie sa s nimi a ich nevyhodnotenie a následne ani ich neuvedenie v odôvodneniach rozsudkov oboch nižších súdov. Právne podľa dovolateľky odvolací súd pochybil tým, že mu ako liberačný dôvod postačovala absencia protiprávneho konania žalovaného, stotožnením pojmu „vynaložiť všetko úsilie“ s absenciou protiprávneho konania žalovaného a (do tretice) uspokojením sa s úvahami znalcov o zavinení žalobkyne, hoci tu judikatúra požaduje jednoznačné a výlučné zavinenie. Navrhla, aby dovolací súd dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť, majúť za to, že rozhodnutia oboch nižších súdov sú správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydaný ako výslovne napádaný rozsudok odvolacieho súdu, tak i jemu predchádzajúci a ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.), uvádza nasledovné:

6. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 C. s. p. potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/ 04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

14. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

15. V prejednávanej veci nešlo podľa odvolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok.

16. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti pre nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť)

rozsudkov nižších súdov je žiadúce uviesť, že pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že diskutovaný pojem „procesný postup“ (približený už pod 13. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. porovnaj najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne).

17. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry EŠLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale výlučne to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

20. Pokiaľ žalobkyňa dovolaním namietala nedostatky dokazovania, tu platí, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

21. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010 a 7 Cdo 248/2012).

22. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., žiadneho z ďalších písmen

rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. Pokiaľ dovolateľka zastávala názor o prípustnosti ňou podaného dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., k tomuto je žiadúce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. ako v prejednávanej veci, pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ rovnakého ustanovenia alebo napokon pre stav rozdielnosti rozhodovania odvolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnú (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri jej inom posúdení by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

24. Pri takomto nazeraní na problém síce dovolateľke nešlo vyčítať, žeby sa o sformulovanie podľa nej odvolacím súdom nesprávne riešených otázok (pre odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu) nepokúsila a ani žeby v tomto prípade nešlo o otázky právne, s prihliadnutím k založeniu rozhodnutí oboch nižších súdov v prejednávanej veci (teda i rozhodnutia súdu odvolacieho) na závere o premŕčaní všetkých žalobou uplatnených čiastkových práv (s už spomínanou jednou výnimkou) však dovolaním kladené otázky mali práve charakter len akademických a rozhodnutie odvolacieho súdu neovplyvňujúcich otázok (pre ktoré dovolanie opierané o úpravu z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. už pre nesplnenie jednej zo zákonných podmienok uvedených v návetí alebo tiež uvodzovacej vete tohto ustanovenia nemohlo byť prípustným).

25. Tam, kde toto (rozumej akademičnosť nastolenej právnej otázky) neplatilo, teda pri akceptovateľne vymedzenej právnej otázke týkajúcej sa čiastkového nároku žalobkyne odmietnutého nižšími súdmi z iného dôvodu než pre premŕchanie (pre záver o liberácii žalovaného) potom považovaniu dovolania za prípustné a jeho následnému vecnému prejednaniu bránila úprava dovolacieho konania obmedzujúca prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris).

26. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

27. Citované ustanovenie limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia (v tejto súv. por. tiež § 422 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý (v skutočnosti presnejšie „napádaný“, keďže otázka účinného napadnutia už právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu mimoriadnym opravným prostriedkom je práve otázkou prípustnosti dovolania) výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

28. V prejednávanej veci bolo napádaným rozsudkom odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z iného dôvodu než pre premlčanie rozhodnuté o čiastkovom nároku žalobkyne na náhradu škody vo výške 19,52 €. Takáto suma zjavne nedosahuje ani výšku kedykoľvek na Slovensku uzákonenej minimálnej mzdy a preto (i za použitia logického právneho argumentu „a minori ad maius“, t. j. od menšieho k väčšiemu) musí platiť, že odvolací súd v tomto prípade rozhodoval o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (ktorá inak v rozhodnom čase, teda v máji 2015, na základe nariadenia vlády č. 297/2014 Z.z. činila sumu 380 € a jej desaťnásobok sumu 3.800 €, pričom $19,52 < 3.800$). Prípustnosť dovolania žalobkyne opieraného o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. v tu spomínanej časti je preto vylúčená podľa § 422 ods. 1 písm. a/ rovnakého zákona.

29. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne ako celok podľa § 447 písm. c/ C. s. p. (pre neprípustnosť) odmietnuť.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.